

Cum apare homosexualitatea

Bogdan Mateescu, cl. 12 B, liceul Spiru Haret, Bucuresti

Este un lucru dificil de explicat felul în care interacționează între ele genele, mediul și alte influente, sau măsura în care un anumit factor poate "influența" o finalitate, însă fără să o cauzeze, și felul în care intervine și credința omului. Scenariul de mai jos este prescurtat și ipotetic, dar se bazează pe viața unor persoane reale, ilustrând felul în care diversi factori influențează comportamentul.

De menționat că scenariul de mai jos este doar unul dintre modurile de dezvoltare care pot conduce la homosexualitate, fiind însă un scenariu comun. În realitate, "drumul" fiecărui om către exprimarea sexuală este individual, având în comun cu alții anumite porțiuni ale acestui drum.

(1) Scenariul nostru începe la naștere. Băiatul (de exemplu) care poate ajunge într-o zi să se lupte cu homosexualitatea se naște cu anumite caracteristici care sunt oarecum mai comune la homosexuali decât la ansamblul populației. Unele dintre aceste trăsături pot fi mostenite (genetice), în timp ce altele pot fi cauzate de "mediul intrauterin" (hormoni). Aceasta înseamnă că un tânăr *fără aceste trăsături* va avea mai puține șanse să devină homosexual, comparativ cu cineva care le are.

Care sunt aceste trăsături? Dacă am putea să le identificăm cu precizie, multe dintre ele ar apărea ca "daruri" și nu ca "probleme". De pildă, o fire sensibilă, o inclinație foarte creativă, un anumit simț estetic. Unele dintre ele, cum este o sensibilitate sporită, poate fi legată - sau poate fi chiar - o caracteristică fiziologică generatoare de probleme, așa cum ar fi o reacție de angoasă peste medie la un anumit stimul.

Nimeni nu știe cu precizie care sunt aceste caracteristici mostenibile; în prezent avem numai supoziții. Dacă am putea studia homosexualitatea într-o manieră corespunzătoare (neinfluențată de agendele politice) am putea clarifica acești factori - așa cum facem în domeniul mai puțin "sensibil". În orice caz, în mod clar nu există nici o dovadă că homosexualitatea comportamentală este mostenită.

(2) De la o vârstă timpurie, anumite caracteristici posibil mostenite îl fac pe băiat să fie "diferit". El este timid și nu se simte în largul lui alături de tovarășii lui "duri". Poate este mai interesat de artă sau literatură - asta pur și simplu pentru că este istet. Însă când mai târziu se va gândi la copilăria lui, i se va părea dificil să separe care anume dintre aceste diferențe comportamentale provin dintr-un temperament mostenit și care provin din următorul factor, și anume:

(3) Din varii motive, el înregistrează o "nepotrivire" nefericită între ce avea nevoie și își dorea și ceea ce i-a oferit tatăl lui. Poate majoritatea vor fi de acord că tatăl său era o fire rece și distantă: poate că nevoile sale erau atât de unice, încât tatăl său, o fire obișnuită, nu a știut să găsească drumul către inima fiului său. Sau poate că tatălui său chiar nu i-a plăcut sensibilitatea fiului. În orice caz, absența unei legături apropiate, calde și pozitive cu tatăl său îl va face pe băiat să se retragă într-o anumită dezamăgire, o "detasare defensivă" în scopul de a se proteja pe sine.

Din păcate, această distanțare de tatăl său și de modelul "masculin" de care avea nevoie îl face și mai puțin capabil să se relateze cu colegii săi. Putem asemăna această situație cu băiatul căruia îi moare tatăl cel iubitor, dar care este mai puțin vulnerabil la o viitoare homosexualitate. Explicația diferenței constă în faptul că la băiatul pre-homosexual de vină este nu absența tatălui - literal sau psihologic - ci o apărare psihologică față de un tată în mod conștient dezamăgitor. De fapt, un tânăr care nu-și construiește această apărare (datorită unei terapii timpurii, pentru că există o altă figură masculină în viața sa, sau datorită temperamentului) e mult mai puțin probabil să devină homosexual.

O dinamică complementară legată de mama băiatului are și ea șanse să joace un anumit rol. Întrucât oamenii au tendința să se căsătorească cu parteneri cu "nevroze omoloage", e posibil ca băiatul să se vadă implicat într-o relație problematică cu ambii părinți.

Indiferent de motiv, când la maturitate băiatul ajuns homosexual acum își aminteste de copilărie, va afirma: "De la început eram diferit. Niciodată nu m-am simțit bine împreună cu băieții de vârsta mea, fiind în largul meu în preajma fetelor." Asemenea amintiri îl vor face mai târziu să-și considere homosexualitatea atât de convingătoare, ca și cum aceasta era "preprogramată" de la început.

(4) Deși s-a detașat "defensiv" de tatăl său, băiatul încă tânjește în inima lui după căldură, dragoste și după o îmbrățișare din partea tatălui - lucruri pe care nu le-a avut sau nu le-a putut avea. La început, el dezvoltă un atașament intens, non-sexual față de băieții mai mari pe care îi admiră - trăind într-un fel, de la distanță, aceeași experiență a dorinței și lipsei. Odată cu pubertatea apar și impulsurile sexuale - care în special la băieți se pot lega de orice obiect - și se combină cu o deja intensă nevoie de intimitate și căldură masculină. Băiatul începe să aibă accese homosexuale. Ulterior își va aminti: "Primele mele impulsuri sexuale erau îndreptate nu către fete, ci către băieți. Fetele nu mă interesau deloc."

Intervenția psihoterapeutică în acest moment sau mai devreme poate avea succes în a preveni formarea unei homosexualități ulterioare. Această intervenție urmărește pe de-o parte ajutarea băiatului să-și schimbe modelele de dezvoltare efeminate (derivate din "refuzul" de a se identifica cu tatăl cel respins), pe de altă parte - mai important - urmărește să-l învețe pe tatăl său - *dacă* va învăța - cum să se implice mai mult în relația cu fiul său.

(5) Pe măsură ce se maturizează (în special în societatea noastră, unde experiențele sexuale extra-conjugale sunt laudate și chiar încurajate) tânărul - acum adolescent - începe să se implice în activități homosexuale. Sau, alternativ, nevoia sa de apropiere cu cineva de același sex poate fi exploatată de un băiat/bărbat mai în vârstă, care a fost interesat de el sexual încă de când era copil. (De menționat studiile care indică o incidentă ridicată a abuzurilor sexuale în copilăria bărbaților homosexuali.) Sau, din contră, el poate evita aceste activități, din teamă sau rusine, în ciuda atracției către așa ceva. În orice caz, dorințele sale, acum sexualizate, nu pot fi negate, indiferent de cât de mult li se opune el. Ar fi incorect din partea noastră să considerăm, în acest punct, că aceste dorințe sunt o simplă chestiune de "alegere".

Într-adevăr, el își aminteste că a petrecut luni și ani de zile încercând să neghe existența lor sau să li se opună fără succes. Ne putem imagina ușor cât de supărat va fi el mai târziu - pe bună dreptate - când cineva voit sau involuntar îl va acuza că "a ales" să fie homosexual. Când va căuta ajutor, va auzi unul dintre cele două mesaje, ambele sperându-l: "Homosexualii sunt răi și tu ești rău pentru că ai ales să fii homosexual. Nu e locul tău aici; vei ajunge în Iad;" sau "Homosexualitatea este înnăscută și nu se poate schimba. Așa te-ai născut. Lasă baltă gândul

că te vei căsători, vei avea copii și te vei așeza la casa ta. Dumnezeu te-a făcut așa și te-a predestinat pentru o viață de homosexual. Caută să te obișnuiești cu asta."

(6) La un moment dat, el cedează în fața profundeii sale nevoi de dragoste și începe să se implice voluntar în experiențe homosexuale. Poate spre oroarea sa, el va constata că aceste dorințe vechi, adânci și dureroase sunt temporare - sau pentru prima dată - usurate.

Deși poate resimți și un conflict intens, el nu poate tăgădui că uzurarea este imensă. Această senzație temporară de confort este atât de profundă - depășind cu mult simpla plăcere sexuală pe care oricine o resimte și într-o situație mai puțin încărcată - încât experiența este repetată. Oricât de mult se opune el, el se simte mânat să repete experiența. Și cu cât o face mai des, cu atât aceasta se înrădăcește mai mult și el o va repeta din nou, chiar dacă deseori cu un feedback emoțional tot mai mic.

(7) De asemenea, el va descoperi, la fel ca oricine altcineva, că orgasmul sexual este un puternic mijloc de eliberare a stresului de orice fel. Angajându-se în activități homosexuale, el deja a trecut una dintre cele mai critice și puternice granițe ale tabu-ului sexual. Este ușor de acum să depășească și alte granițe oarecum tabu, în special tabu-ul mai puțin sever legat de promiscuitate. Activitatea sexuală devine curând principalul factor de organizare în viața sa, el dobândind încetul cu încetul deprinderea de a apela la aceste experiențe în mod regulat - nu doar din cauza nevoii sale după iubire părintească, ci ca o eliberare de orice tensiune.

(8) În timp, viața sa devine tot mai stresantă. O cauză este, așa cum afirmă activiștii homosexuali, lipsa de înțelegere sau chiar ostilitatea din partea celorlalți. Singurii care par să-l înțeleagă cu adevărat sunt alți homosexuali, astfel formându-se cu aceștia un și mai puternic sentiment de "comunitate". Nu este însă adevărat, cum pretind activiștii homosexuali, că acestea sunt singurele sau cele mai mari solicitări (stresuri). Mare parte din neliniște este cauzată pur și simplu de stilul de viață - de pildă, consecințele medicale, SIDA fiind una dintre acestea (dacă nu cea mai gravă). El trăiește de asemenea cu vina și rusinea pe care în mod inevitabil le resimte din cauza comportamentului său imoral și promiscuu și pentru că știe că nu se poate raporta efectiv la celălalt sex, neputând avea o familie adevărată (un handicap psihologic care nu poate fi compensat de campaniile homosexualilor pentru căsătorie, adopție și drepturi de moștenire).

Oricât de mult încearcă activiștii homosexuali să-i prezinte ca normale aceste tipare comportamentale și pierderile generate de acestea, și indiferent de cât de indicată ar fi ascunderea lor de publicul larg, din motive politice, dacă el nu rezolvă marile lacune emoționale din viața sa, el nu se va putea privi pe sine cu sinceritate și nici nu se va putea simți satisfăcut.

Nimeni, nici măcar cel mai rău și mai adevărat "homofob", nu va putea fi așa de aspru cu el cum este el însuși. Mai mult, mesajele de auto-condamnare cu care se luptă el zi de zi sunt întărite de fapt de o înțelegere auto-ironică a stilului său de viață homosexual. Activiștii din jurul lui vor continua să-i spună că toate acestea sunt provocate de "homofobia" tacită a celor din jur, dar el știe că nu este așa.

Stresul de a fi homosexual conduce la un comportament homosexual mai mare, nu mai mic. Acest principiu, surprinzător pentru omul de rând (cel puțin pentru acel om care nu este implicat în nici un *pattern*, de nici un fel) este tipic pentru ciclul de comportament autodistructiv - viciat sau de dependență; vina, rusinea și auto-condamnarea nu fac decât să

sporească toate acestea. Nu este deci surprinzător că oamenii recurg la o atitudine de negare pentru a scăpa de aceste sentimente, iar el face la fel. El își va spune: "Nu există nici o problemă și deci nu am de ce să mă simt așa prost."

(9) După ce se luptă cu această vină și rusine ani de zile, băiatul acum adult ajunge să creadă - lucru de înțeles - și, din cauza negării, are nevoie să creadă, că "nu pot să mă schimb pentru că starea mea este de neschimbat." Dacă măcar o clipă ar gândi altfel, imediat ar apărea întrebarea "Atunci de ce...?", readucând cu sine toată acea rusine și vină.

Astfel, până băiatul devine bărbat, el și-a compus în minte această poveste: "Întotdeauna am fost diferit; mereu unul din afară. Am avut atracții față de băieți de când mă știu. Prima oară m-am îndrăgostit de un băiat, nu de o fată. Nu mă interesează persoanele de celălalt sex. A, am încercat - cu disperare. Dar experiențele mele sexuale cu fete au fost anoste. Însă prima oară când am avut o relație homosexuală, m-am simțit bine. Mi se pare evident că homosexualitatea este genetică. Am încercat să mă schimb - numai Dumnezeu știe cât de mult am încercat - dar nu am putut. Asta pentru că așa ceva nu se poate schimba. În cele din urmă, am încetat să mă mai lupt și m-am acceptat așa cum sunt."

(10) Atitudinile sociale față de homosexualitate vor juca și ele un rol, făcându-l pe om să adopte, mai mult sau mai puțin, o perspectivă a "înnăscutului și de neschimbat. Este evident că un punct de vedere intens mediatizat, care prezintă homosexualitatea ca pe ceva normal, va spori probabilitatea ca el să adopte această poziție și încă de tânăr. E însă mai puțin evident - decurge din ce am discutat mai sus - că o atitudine de ridiculizare, respingere și acuzare din partea celor din jur îl va face să adopte aceeași poziție.

(11) Dacă nu renunță la dorința de a avea o familie, bărbatul poate continua să se lupte cu "a doua sa natură". În funcție de cei pe care-i întâlnește, el poate rămâne blocat între condamnarea societății și propaganda homosexuală, atât în instituțiile seculare, cât și în cele religioase. Mesajul cel mai important de care are el nevoie este că "vindecarea este posibilă."

(12) Dacă începe să meargă pe calea către vindecarea, va constata că acest drum este lung și dificil - însă extraordinar de recompensator. Drumul către refacerea deplină a heterosexualității durează mai mult decât media de viață a căsniciilor americane - aceasta indică cât de defectuoase sunt toate relațiile din ziua de azi.

Din terapia medicală el va ajunge să înțeleagă adevărata natură a dorintelor sale, că acestea nu se referă exact la sex, și că el nu este definit de apetitul său sexual. În acest cadru, el va învăța foarte probabil cum să se raporteze la alți bărbați pentru o tovarășie și intimitate masculină autentică, nesexualizată; va învăța cum să se raporteze corect la o femeie, ca prietenă, iubită, tovarășă de viață și, cu ajutorul lui Dumnezeu, mamă a copiilor săi.

Desigur, vechile răni nu vor dispărea ca prin farmec. În viitor, în momente de solicitare intensă, vechile căi de scăpare îi vor face cu ochiul. A afirma însă că aceasta este o dovadă că el este tot un homosexual și că nu s-a schimbat este o minciună. Pe măsură ce el trăiește o viață nouă, de sinceritate, și cultivă o intimitate autentică cu o femeie, noile tipare vor deveni tot mai puternice iar cele vechi, gravate în sinapsele lui cerebrale, se vor atenua.

În timp, știind că ele au putine de-a face cu sexul, el va ajunge să abordeze și să cunoască corect impulsurile vechilor porniri. Acestea vor fi pentru el ca amenințările de furtună, un semn că ceva nu este în ordine în familia lui, că se activează un vechi tipar de dorință și

respingere. Va învăța că până nu își pune în ordine situația casnică, aceste recidive nu se vor reduce. În relațiile sale cu alții - ca prieten, sot, coleg - va beneficia acum de un dar special. Ce a fost cândva un blestem, acum este o binecuvântare, pentru el și pentru alții.